

46 (46).
VARDGES MELİK ALEKSANYAN'IN ANLATTIKLARI
(1911, VAN DOĞUMLU)

Sülalemizde yaklaşık 40 kişi vardı. Amcalarım ve bir halam vardı. Hepsini katlettiler; hepsini yok ettiler.

Dedemin 6 erkek bir kız çocuğu olmuştu. Kendileri de varlıklıymış. Van'ın merkezinde iki katlı bir binaları varmış. Türkler babamı ve amcalarımı Van'da öldürmüşler. Ailemizin bütün erkeklerini Türkler katletmiş. Annem beni ve iki ablamı sırtında buraya getirmiş. Göçün üçüncü günü artık takatsız olduğundan iki ablamı taşıyamamış; onlar da yürüyememişler. Annem onları yolda terk etmiş ve beni sırtında getirmiş. Yolda açlık, hastalıklar sıkıntı yaratmış. Tanıdıklar anneme Orgov'a kadar yardımcı olmuşlar. Ama annem de aniden ortadan kayboldu ve ben yapayalnız kaldım. Üçüncü gün annem beni buldu. Komşular ölmeyeyim diye beni yanlarında saklamışlardı. Açlık, hastalık hüküm sürüyordu. Diğer yandan Kürtler de bizi soyuyorlardı; altın arıyorlardı. "Yok" diyeni öldürüyorlardı. Öyle ki, göç yolunda birçok insan yok oldu. Kağrı yoktu. Kadınlar ve biz küçük çocuklar toz duman içinde kaybolarak, Türklerin ve Kürtlerin saldırılarından kaçınarak yayan yolculuk ediyorduk. Biz aslında gece yol alıyorduk. Bunun iki nedeni vardı : birincisi düşman bizi görüp üstümüze saldırmamasın, ikincisi ise sıcak bizi öldürmesin diye. Düşman, büyükleri de küçükleri de acımasızca katlediyordu. Ailemizin yaşça büyük erkeklerini zaten Van'da katletmişlerdi.

Iğdır'dan geçtik. Artık aramızda erkek kalmamıştı. Sadece kadınlar ve çocuklar vardı. Aras Nehri'nin öteki yakasına geçtik. Vağarşapat'a ulaştık. Orda açlık ve sıcak hüküm sürüyordu; su yoktu. Katliam yeniden başladı. Yüzbinler ölü ya da can çekişir halde yerlere serilmişti. Annem beni yeniden kaybetmişti; çünkü ben tifüse yakalanmıştım.

Beni de başkalarıyla birlikte, kimsesiz bir çocuk olarak Beyazıt Amerikan Yetimhanesi'ne gönderdiler. Yetimhanede günde bir ceviz verdikleri oluyordu. Sonra bizi Gümrü Yetimhanesi'ne naklettiler. Yaklaşık 40 bin yetim vardı. Bizi boyumuza göre eski askeri kışlalara yerleştirdiler. Ben küçükler kısmındaydım. Orda da ölüm kol geziyordu; zira bina ısıtılmıyordu; yiyecekler kötüydü. Amerikalılar bazen çok sert cezalar uyguluyor; yemek yemekten men ediyorlardı. Hepimiz yemek yerken, cezalı olan köşede oturup bize bakıyordu. Biz de soğuk fasulye yiyorduk. Uyuz hastalığı, trahom yaygın hastalıklardı. Bütün vücudumuza kükürt sürüp güneşte durmaya zorluyorlardı Orda, öğretmenleri Ermeni olan bir okul da vardı. Sahak Hoca'yı çok seviyorduk; o Soğomon Tarontsi'nin babasıydı. Sandalye, masa yoktu. Öksüzler birbirinin sırtının üstünde kaligrafi çalışması yapıyordu. Ben ziraat kısmında okuyordum. Günün ilk yarısı derse ayrılmıştı; diğer yarısında ise pratik yapıyorduk; toprakla meşgul olmaya götürüyorlardı. 1928 yılında yetimhaneleri kapattılar.

1937'de çalışmaya başladım. Gerçekten de çok kötü alışkanlıklar vardı. Bir ziraat işçisi bir diğeri hakkında şikâyet dilekçesi yazıyor, o da cezalandırılıyordu. Savaş başlayınca kadar birçok insanı Kursk'a, parti yüksek okuluna gönderdiler. Ben Kursk'ta eğitimimi tamamlar tamamlamaz, bize savaşın başladığı ve Türklerin sınırdan saldırıya geçebileceği haberini

verdiler. Ermenistan sınırı üzerindeki denetimlerimizi artırdık. Ordumuz saldırı anını bekliyordu. Türkiye'de doğmuş bütün Ermeniler hazırды; ama Churchill kurnazlık yaptı...

Sık sık "Yüz bin Ermeni öksüz nereden ortaya çıktı?" diye düşünüyorum. Niçin Fransa, Almanya o kadar çok Ermeninin öldürülmesine izin verdi? Niçin o kadar çok öksüz çocuğun sahipsiz kalmasına izin verdi? General Safaryan, albaylar ve başka birçok büyük insan o öksüzlerin arasındaydı. Ben Vağarşapat'ta Komünist Partisi Bölge Komitesi ikinci sekreterliği yaptım, partinin sorumlu çalışanı oldum. Şimdi emekliyim. Bir oğlum ve bir kızım, dört de tornum var. Vaspurakan Yurttaşlık Derneği üyesiyim.

Ben Batı Ermenistan'dan geldim. Türk Ermenistan'a sahip olmak istedi ve Almanya, Fransa ve İngiltere'nin izniyle Batı Ermenistan Türklerin eline geçti.

Ermeniler istilacı olmamıştır. Hep onlar [Türkler] saldırmış, öldürmüş, boğmuş şehit etmiştir; onlar çalışmayan bir milletti ve Ermenileri kendi amaçları doğrultusunda kullanıyordu.